

El capitalisme, en la seva espiral de destrucció de recursos naturals per continuar obtenint guanys, ha declarat la guerra a la natura sobrepasant tots els límits; i sense natura no hi ha ni economia ni vida.

Mentre els ultres eco feixistes difonen el negacionisme, cal que activistes sindicals debatem i coordinem unitàriament les respostes a empreses, sectors, ciutats o pobles. Sense una classe treballadora organitzada i formada, no aconseguirem ocupació digna. Si deixem durant més temps la planificació i la gestió del territori al capital, només ens quedarà un planeta arrasat.

Partint d'aquest manifest unitari presentat el 6 juny, animem a les persones afiliades dels sindicats combatius, a formar part d'aquest grup i a impulsar debats i trobades perquè la lluita de classes i la lluita ecologista vagin juntes.

Contacta amb ecotaulasindical@gmail.com

NO HI HA OCUPACIÓ EN UN PLANETA ARRASAT!

La lluita ecologista forma part de la lluita de classes

No hi ha ocupació en un planeta arrasat. Les persones afiliades a sindicats de classe hem de poder explicar a tothom que si no hi ha una planificació democràtica i social, les conseqüències del capitalisme dominant i dels límits ecològics seran terribles, amb la destrucció descontrolada de llocs de feina i una escassetat de productes bàsics per a la població més vulnerable. **Prenent el control de la producció podem canviar el model productiu i garantir una transició justa.** Aquest objectiu, juntament amb el no a la guerres, probablement seran les prioritats d'aquest segle per la classe treballadora.

Respectar els límits del planeta requereix una profunda transformació en la producció i l'ocupació. **Les sequeres, la fertilitat de la terra i la pèrdua de sòl agrícola ja estan comportant les primeres lluites. El preu de l'energia i dels materials demostrarà que són inviables molts llocs de treball actuals.** Un sistema productiu amb circuits de producció i consum més curts, amb distàncies més pròximes, pot afavorir que es creïn noves indústries i serveis que generen ocupació i una distribució més justa de la renda.

Els efectes de la producció sobre el medi ambient també són nocius per la salut de les persones treballadores, exposades a riscos de contaminació. Cada any surten nous productes que l'aire transmet i no han sigut analitzats els efectes nocius. Els residus nuclears duren milers d'anys i molts altres contaminants romandran centenars d'anys a les terres, els mars i les aigües subterrànies.

La lluita ecologista forma part de la lluita de classes. **El treball té un paper central en el canvi de model productiu i social cap a un que respecti els límits del planeta i basat en la justícia.** Hem d'estendre els bons exemples de lluites eco laborals i implicar al conjunt de moviments socials en la necessària unitat.

El nivell de producció no determina el benestar material. Podem viure millor amb una

menor extracció de matèries primeres, menor contaminació i generació de residus. **El sindicalisme de classe es qüestiona que tenir un lloc de feina hagi de ser el principal accés als mitjans de vida per a la població.** En el capitalisme, és impossible la plena ocupació i de qualitat i la feina es reparteix d'una manera injusta. De fet, tenir una feina tampoc implica poder accedir als mitjans de vida més bàsics, com l'habitatge o l'energia.

La garantia dels mitjans de vida no s'ha de centrar únicament en l'ocupació sinó amb el repartiment de la renda, la riquesa i els treballs: serveis públics, renda bàsica, temps de cures,... El que realment és important és resoldre col·lectivament les necessitats socials.

Durant molts anys la creació o el manteniment de **llocs de feina han estat un xantatge que ha fet el capital per a aconseguir condicions més favorables: pagar menys salaris, empitjorar les condicions laborals, pagar menys impostos i tenir més ajudes públiques.** Aquest model neoliberal no ha portat a més ocupació sinó a una precarització de la mateixa i a una concentració de la renda en mans del capital. **Les restriccions ambientals a la producció no són els que posen en perill els llocs de feina, l'amenaça és l'imperatiu del benefici privat.** És demostrable que es podrà viure còmodes i dignes amb molt menys si volem.

No podem seguir com fins ara. La idea de créixer de forma sostenible, que defensa l'anomenat "capitalisme verd", és un absurd que s'estavella contra els límits del planeta. Una planificació del decreixement dels sectors productius més contaminants pot ajudar a la reconversió d'empreses i a ressituar els llocs de treball perduts en altres sectors.

Cal deixar de banda el creixement econòmic com un dels objectius del sindicalisme. Cal posar l'èmfasi en els salaris, en les condicions de treball i en el repartiment de la renda i dels treballs.

En l'horitzó ens plantegem una redefinició del treball. **El treball ha de ser per la comunitat, pel bé comú, repartit, i s'han de considerar totes les activitats i tasques importants pel manteniment de la vida i pel desenvolupament humà.** En la lluita contra l'emergència climàtica i davant l'escassetat hídrica, els objectius centrals han de ser els treballs de cures, la sobirania alimentària i sanitària, la biodiversitat o la mobilitat col·lectiva sostenible.

Cal eliminar l'ús dels combustibles fòssils i la despesa en armes. Reprenem el nostre futur energètic front l'oligopoli actual.

Fugim del fatalisme, ens impliquem per un futur sostenible universal per tothom.

El sindicalisme internacionalista i solidari és més necessari que mai. A les empreses als territoris impulsarem més els debats, les assemblees i les accions amb un compromís per un futur digne per tothom.

